

MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

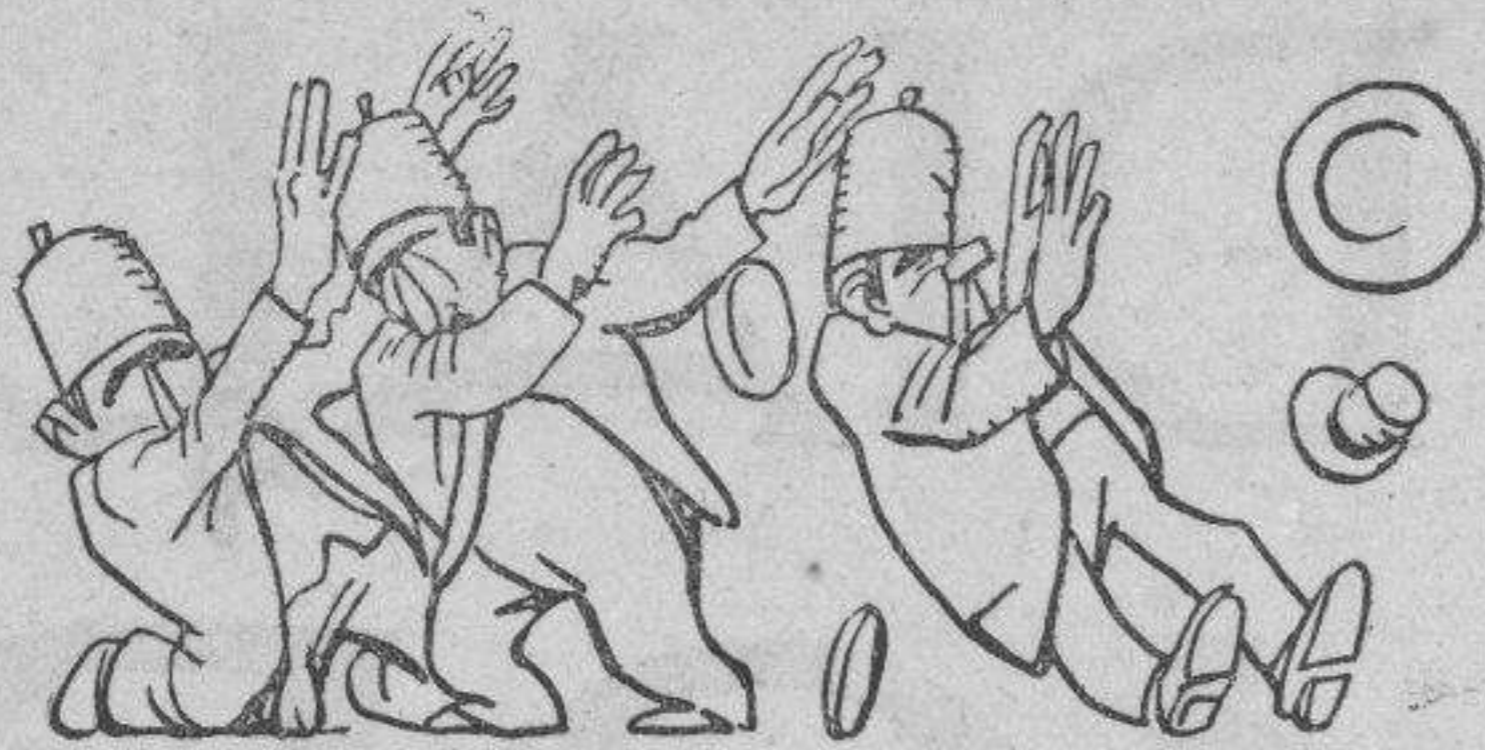
10 CTS.

CARITAT FILOSÓFICA

- Li adverteixo que no més responc a la crida dels pobres dignes.
- Y què entén per pobres dignes?
- Els que no demanen mai res.

MONDIAL HUMOR

CRÓNIQUES FRÍVOLES

El conflicte dels Balkans

No temi el lector que ara'm despenyi amb una conferència de dret internacional respecte a les causes que prepararen i han produït la guerra de que són teatre actualment les nacions orientals d'Europa. Malaventuradament això del dret internacional, lo propi que la diplomàcia, venen a ser, i seran sempre, com pegats en un banc, mentres els estats comptin amb exèrcits i armaments que constitueixen una suprema apel·lació, en els plets que sostinguin uns contra'ls altres, quan la sentència en primera instància de les cancelleries ha deixat insatisfets els drets o les ambicions d'alguns o de tots els elements litigants.

En aquesta mateixa qüestió d'ara són ben sabuts els esforços, les coaccions i fins les amenaces de les potències, principalment per part dels imperis rus i austriac, pera evitar que la guerra actual se porti a efecte, i això

no obstant, ja fa dies que balcànics i turcs estan jugant al pim!-pam!-pum! amb una afició que enamora.

Però al cap i a la fi s'explica que ells amb ells se resolguin les qüestions en la forma que'ls sembli més oportuna, i que aquesta forma, pera gents tant braves com les que habiten aquells països, sigui precisament la lluita armada, perquè, lo mateix els aliats que'ls contrincants llurs, estan millor de soldats que de diplomàtics, i tenen més fe en els resultats de llurs respectius fusells i canons que no pas en les gestions que fessin els de dintre o els de fóra de casa pera mantenir una pau que semblava que ja se'ls anés fent pesada.

A la bona hora, doncs, que, si es de llur gust, els turcs i els montenegrins i demés pobles del veïnatge embolicats en el conflicte procurin rebaixar-se mutuament del cens de les respectives nacionalitats, mitjançant el reconegut procediment de la guerra, però ja no'ns sembla tant natural que nosaltres, els dels pobles occidentals d'Europa que fa quatre dies ni sabíem cap a quina banda del mapa queia això de la Península Balcànica, ens empenyem, encara que sigui platònicament, en fer

AL BOULEVARD O EL DARRER TURC

— Encara hi ha un valent que està disposat a vendre cara la seva pell!

(De *Le Figaro*, de París)

travesses en aquest joc, en el qual no'ns hi va ni'ns hi ve res absolutament.

Principalment a Espanya, aquest mal costum de prendre part en les raons agenes es un mal que'ns ve de lluny, efecte pot-ser d'inveterats atavismes, reminiscències tal vegada de l'antic esperit espanyol, batallador per naturalesa i conqueridor per temperament.

Però, sigui per aquestes o per altres causes, que si de cas s'escapen a la nostra perspicacia, es lo positiu que bon punt dues nacions se declaren la guerra, encara que sien de l'extrem del món, nosaltres ja'ns dividim, sentant plaça en pro d'una o d'una altra, com si aquí ja no tinguéssim prous motius de divisió i de separació que'ns facin anar tot el sant dia a esgarrapades.

Ara mateix se dona'l cas, completament paradoxal,

— Quina imprudència, nen, de sortir sense bufanda, amb el fred que fa!

— Vaja, té, posa t la meva.
— Però, i tu, papà?

— Vetaquí la meva.

(Del Pèle-Mèle, de Paris)

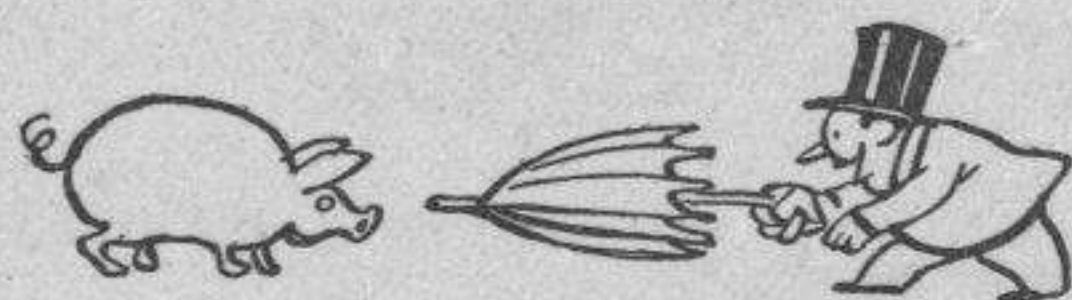
que, malgrat la neutralitat oficial d'Espanya en la guerra d'ara, els espanyols estiguem en brega continua per motius d'aquesta mateixa guerra, que aquí ha trobat, com d'altres anteriors, un extraordinari ressò d'opinió.

En l'actualitat, a una persona que vulgui passar per home del seu temps i que desitgi alternar degudament en societat no li queda altre remei que fer-se turc o grec, serbi o montenegrí, albanès o macedoni, búlgar o rumà, et. cétera, als efectes de posar-se en situació de poder parlar i discutir amb l'apassionament inseparable d'aquesta mena de converses, sobre'l procés i circumstancies particulars de la guerra balkànica, amb el ben entés que si d'això no vol parlar haurà de restar mut, o de conversar tot sol fins que's negociï la pau, perquè lo que es ara com ara ningú parla ni vol parlar d'altra cosa.

En ocasions com la d'ara es quan els estrategues de cafè poden lluir tot lo que saben o pensen saber d'art militar, espalmant l'auditori amb explicacions fetes davant mateix del mapa del teatre de la guerra publicat per qualsevol periòdic, senyalant la tàctica que deurien seguir els uns, el plan que'ls convindria desenrotllar als altres, les places que deurien ocupar, els territoris que s'haurien d'invadir, tot determinat amb tal precisió i coneixement de causa, que un hom comprèn que es una veritable llàstima que un Moltke com aquell s'hagi d'accontentar guanyant quaranta duros al mes fent de tenedor de llibres en un magatzem de bisuteria a l'engròs, quan el seu lloc fora al ministeri de la Guerra de director general per amunt, amb lo qual se faria justícia a l'interessat, honor a la patria i un benefici a l'amo del cafè, que per trenta cèntims que val la consumació se veu obligat a consentir que aquests belicòfils li embrutin els marbres de la taula amb cròquis, càlculs i plans topogràfics i fins que en el calor de la crítica d'una espifiada d'un dels generalíssims dels exèrcits beligerants li trenquin alguna copa o li esbranquin la nansa de la taça.

D'ençà que varen rompre-s les hostilitats en la guerra actual, que aquestes càtedres d'estrategia s'improvitzen no sols en els cafès, sinó en les oficines, obradors, despatxos, penyes de casino i en general en tota reunió de dos homes per amunt, i alguns s'ho agafen tant a la valenta, que puc respondre d'un que fins ha acabat per negar el saludo al millor amic que tenia, per la senzilla raó que, en discrepància amb les seves simpaties per l'exèrcit aliat, va atrevir-se a significar el parer de que'ls turcs quedarien, en últim terme, vencedors; i sé d'un altre que, portat pel seu odi als otomans, ha renunciat per sempre més a les turques que, cada dos per tres, agafava, lo qual es un aspecte moralitzador de la guerra que podria contrarrestar, fins a cert punt, els greus mals que a l'acció armada atribueixen els partidaris del pacifisme.

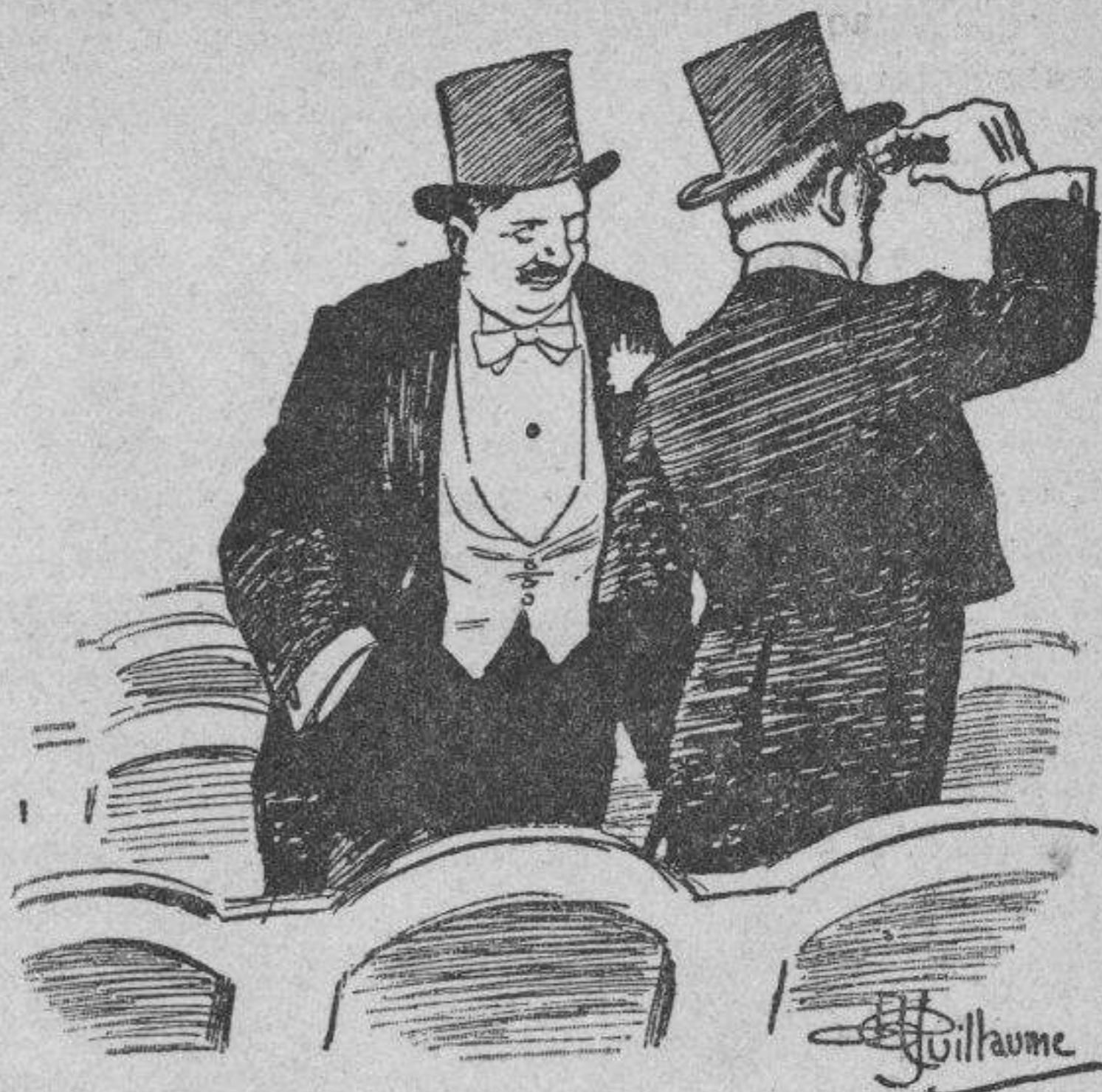
ARGOS

— Sembla mentida! Fumar, tant jove? Jo a la teva edat encara no sabia lo que era un cigarrol
 — I no se'n dona vergonya de dir-ho?

(Del *Megendorfer-Blätter*, de Munich)

— Es una estúpida, però, en canvi, resulta tant chic, tant elegant...
 — Sí, una veritable bestia de luxe.

(De *Le Figaro*, de París)

Petites curiositats

El "record" de la falsificació

Ja no són solament els articles de primera necessitat els que's falsifiquen, sinó que fins els d'última conveniència i tot són objecte, per part d'aprofitats industrials, de les sofisticacions més escandaloses.

Fins ara sabíem, per exemple, que un litre de vi del que solen vendre els nostres taverners, subjectat a un anàlisi químic, descobria en la seva composició: aigua, com a base; anilina, permanganat de potassa, i si a mà ve, oli d'atmetlles dolces; es a dir, de tot, menys suc de raim. Aixís mateix ens constava que dintre d'un pa de barra hi havia guix, ciment, pols de marbre i altres materials de construcció, que usurpaven a la farina el seu lloc i atribucions; i estavem al tantum, també, de que en la composició de la clàssica xocolata que gastem hi entrava més runa de rajoles que no pas cacau i sucre de canya.

Lo que sí ignoravem, lo que sí desconeixíem, fins ara, es que les estratagemes dels sofisticadors haguessin arribat a l'extrem de produir i llençar al mercat momies falsifica-

des, lo qual, aquí i a tot arreu, constitueix un abús intolerable del qual se n'ha de protestar enèrgicament.

Tal com ho senten: s'ha descobert una casa anglesa, amb agents al Caire, a Alexandria i a Heliòpolis, que fabrica momies egipcies en gran escala, enterrant-les després, pera que agafin patina, entre les runes dels monuments funèraris d'aquell país, en quals llocs són descobertes anys després, previes unes aparatoses excavacions, i pagades a preus exorbitants pels arqueòlegs.

Els que han tingut ocasió de veure algunes d'aques-

— Qui es aquell subjecte que fa tant mala cara? Un empleat de l'escriptori?
 — No. Es el que enviem a cobrar les factures per última vegada.

(Del *London Opinion*, de Londres)

A L' HOTEL

Ella.— Dispensi, però'm sembla que la cara de vostè no m'es desconeguda.

L'extranger.— Podria ser, perquè quan era noi vaig estar una vegada en aquest país.

(Del *London Opinion*, de Londres)

tes momies falsificades diuen que són d'una imitació tant perfecta, que s'explica l'erro de molts egipcòlegs entesos que les han preses per bones.

Ara calculin vostès el disgust del qui's pensa posseir una momia judicant que, pel cap baix, li varen cantar les absoltes en temps de Cheops, i li resulta que es més fresca que no pas el peix que menja moltes vegades!

El descobriment de tant extraordinaries falsificacions ha produït, com es de suposar, la natural i comprensible escama entre'ls aficionats a col·leccionar antiguitats, lo qual es causa que abans de quedar-se amb una momia la mirin, la remirin, la palpin, la fassin trincar i demanin, respecta d'ella, tants informes com si hi haguessin de casar una filla.

No fos cosa que un cop pagada en bona moneda, el millor dia anés a sortir-los qui, més expert o més maliciós, els escometés amb una andanada per l'istil: —Amic meu, sento molt haver-li-ho de dir, però aquesta momia no es egípcia, sinó sevillana. Provi de fregar-li un xic els polços i ja veurà com encara es capaç de retornar-se.

N'hi hauria, certament, per quedar-se momificat.

La religió del silenci

Potser més que la religió del silenci se n'hauria de dir la moral del silenci; però'ls seguidors d'aquesta doctrina, que actualment compta un gran nombre d'adeptes

a Pensilvania, la professen i practiquen amb tanta unció i amb tant enfervoriment, que pot ben dir-se, sense exageració, que constitueix el dogma d'una nova secta religiosa.

En efecte, els seus fidels preconitzen l'abstenció del parlar com a base i fonament de la moral pura, assegurant que tots els mals que afligeixen l'humanitat provenen de l'abús de la xerrameca, que'ls crims més monstruosos s'han originat per incontinenca de la llengua, i que si tota l'especie humana, en un moment determinat, adoptés com a lema el de «muts i a la gavia», la felicitat en aquest món fora absoluta.

En conseqüència els *silenciosos*, predicant amb l'exemple — ja que amb la paraula no podria ser sense contradicció evident — des del moment que ingressen a la secta comencen per tancar el bec i ja no parlen, encara que'ls facin diputats.

Quan algú els dirigeix la paraula contesten amb signes, com si fossin muts de debò, i sempre que's reuneixen en assemblea no demanen mai per parlar, sinó per signar, i resulta d'entre ells el millor i més eloqüent *orador* el qui braceja més, el qui's contorsiona més i el qui fa més expressives ganyotes.

L'arrelament de creences en alguns d'ells es tant gran que han passat victoriosos per les proves més terribles.

S'explica el cas de qui, havent-se-li mostrat una moneda de vint dollars, al preguntar-li si la volia va som

L'impertinent (estirant-li els botons al seu interlocutor). — I què me'n diu dels vestits extravagants que ara porten les senyores?

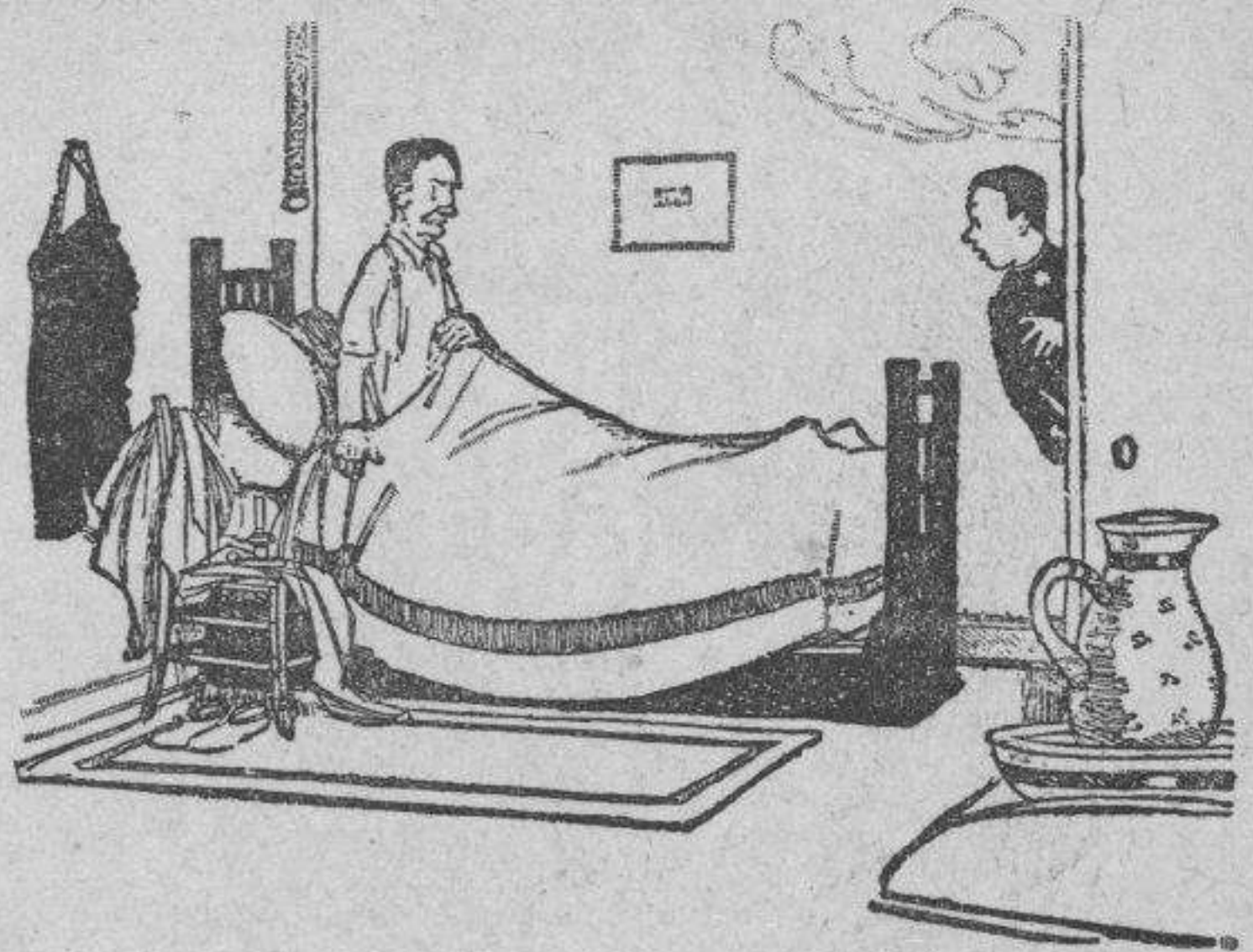
L'altre. — Home! Que tenen l'aventatge de cordar-se pel darrera.

(Del *London Opinion*, de Londres)

riure despreciativament, i heroicament va negar-se a pronunciar el monosíl·lab que l'en hauria fet posseïdor.

Altres han deixat sense contestar de paraula tota mena d'insults que se'ls han dirigit en plena via pública amb l'intent d'excitar-los la ira pera fer-los apostatar, i s'han limitat, modestament, a clavar una plantofada a l'injuriador, perquè si la moral del mutisme priva la paraula, en canvi declara completament lícit el cop de puny, lo qual sempre es un consol.

Per de prompte ja no cal dir que entre'ls fidels d'aquesta original religió no hi figura cap dona, sobre tot de les que aspiren a pronunciar el *sí* sacramental.

— Aixequi-s desseguida, senyoret! S'està calant foc a l'hotel.

— Està be, però dec advertir-li que'l dormir d'aquesta nit no'l pagol

(Del *London Opinion*, de Londres)

— Sab qui ens ha resultat actor còmic? El doctor Xeringuilla.

— Què'm diu?

— Ahir va debutar. I per cert que resulta molt graciós.

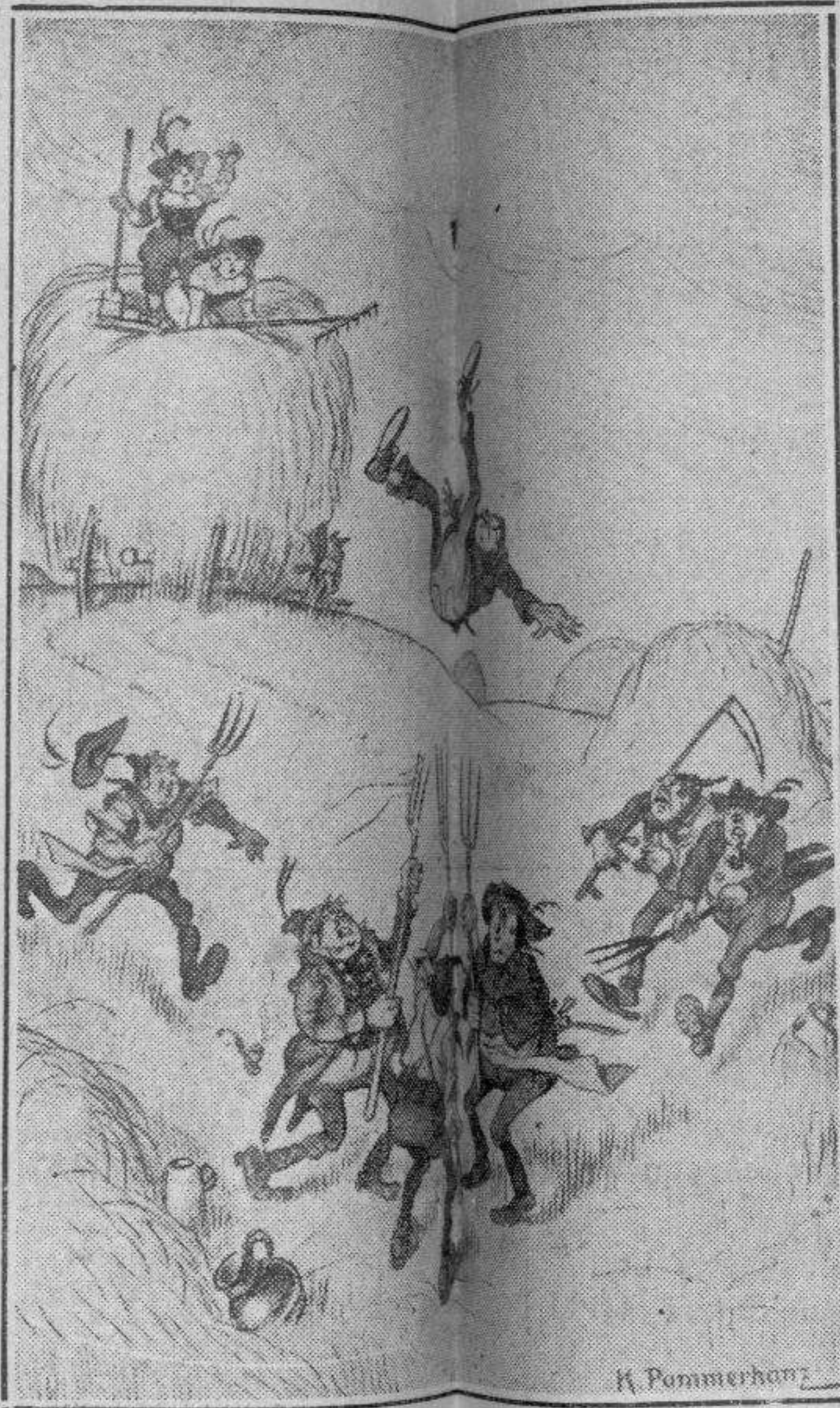
— Vaja, sí: ara voldrà fernes morir de riure, per no perdre'l costum.

(Del *Madrid Cómico*)

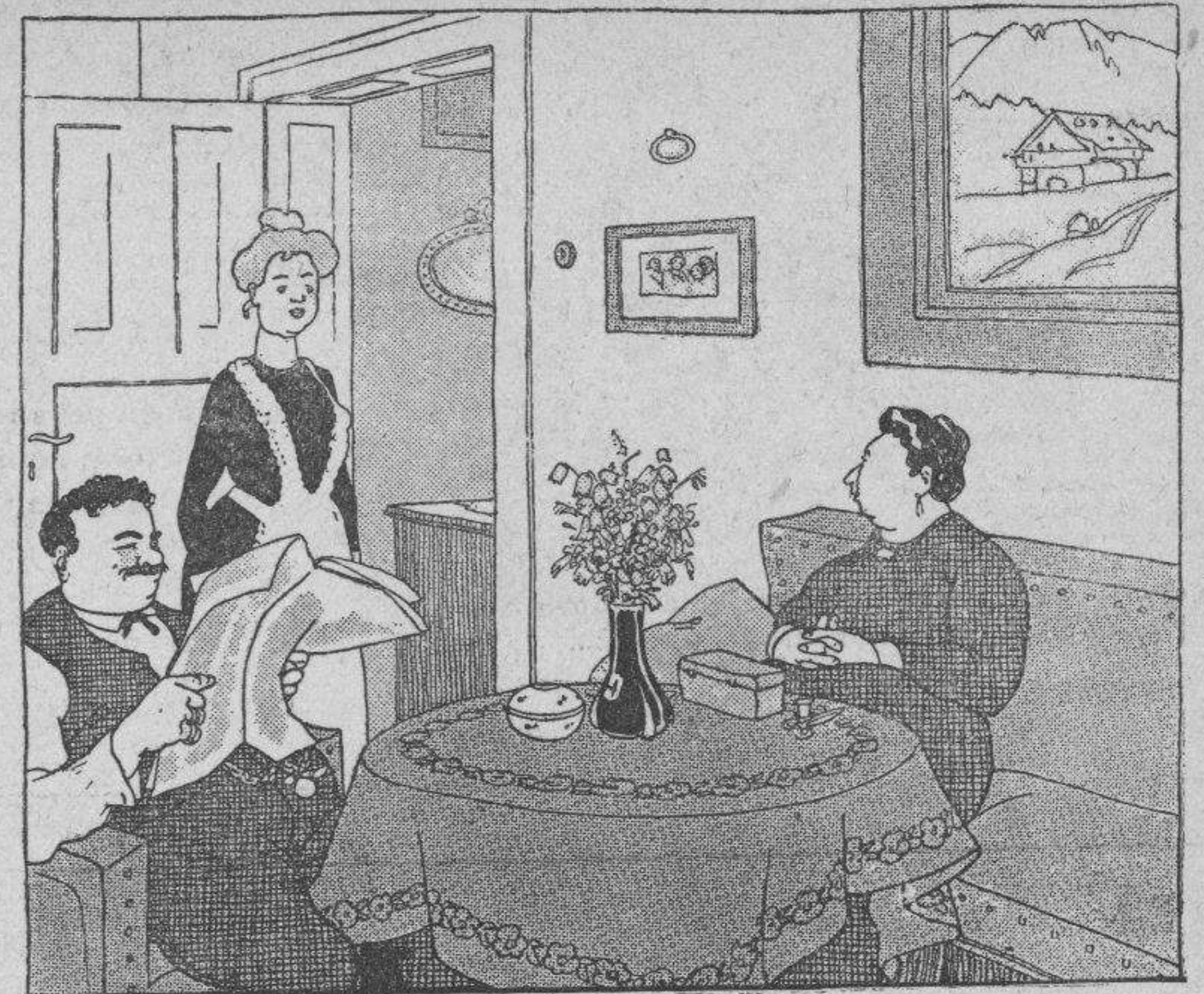
— Ah! Vostè fa els caps de fusta?
 — Tots no, senyor.

(Del *London Opinion*, de Londres)

— Correu, cuiteu, que ha caigut l'home de la bombal
 Apunteu-li les forques, perquè no caigui a terra!

(Del *Meggendorfer Blätter*, de Munich)

— Es molt estrany, Maria, que'ls preus de la plaça que vostè'ns
 dona, no siguin mai iguals que'ls que porta el diari!

— Però, senyoreta! I vostè creu lo que diuen els diaris?

(Del *Meggendorfer Blätter*, de Munich)

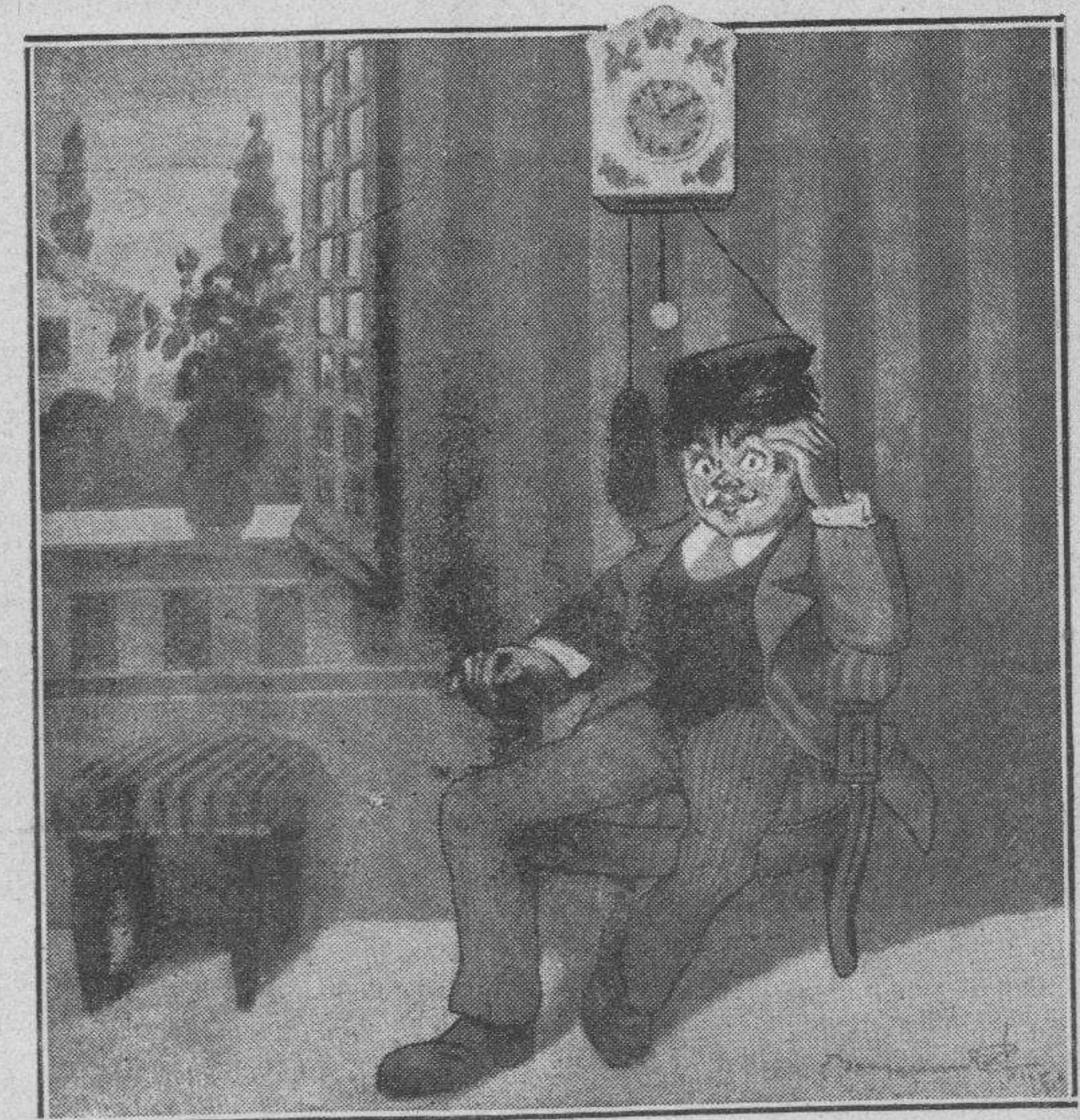
— Què tal? Piquen? Piquen?
 — I cal! Que no ho sab que no piquen mai, en aquest temps?

(Del *Simplicissimus*, de Munich)

AL BOSC DELS BERRETS

(Del *London Opinion*, de Londres)

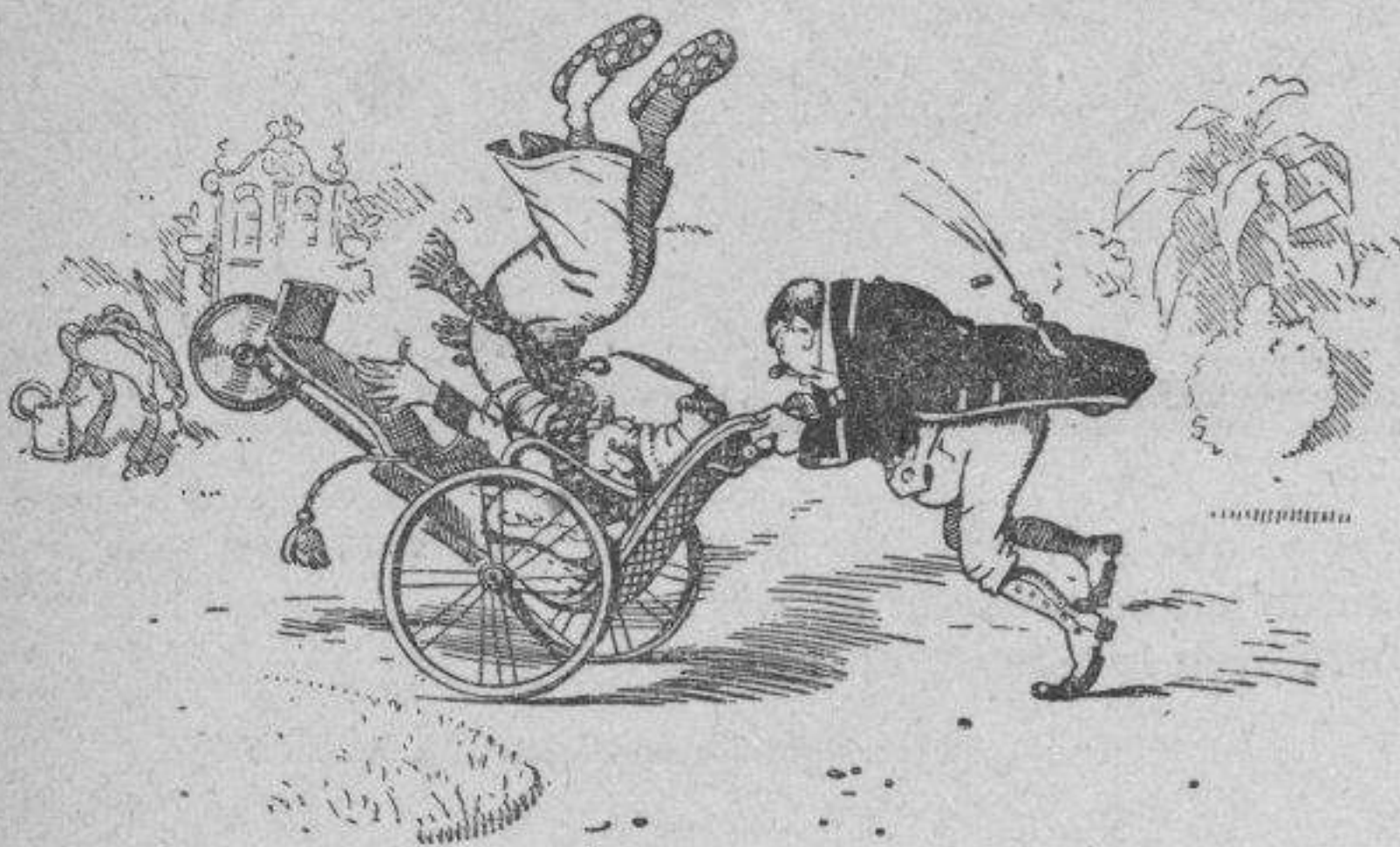
— He fet mal fet d'adormir-me davant d'una finestra oberta, perquè ara'm sento un pes al cap...

(De *Le Pêle-Mêle*, de París)

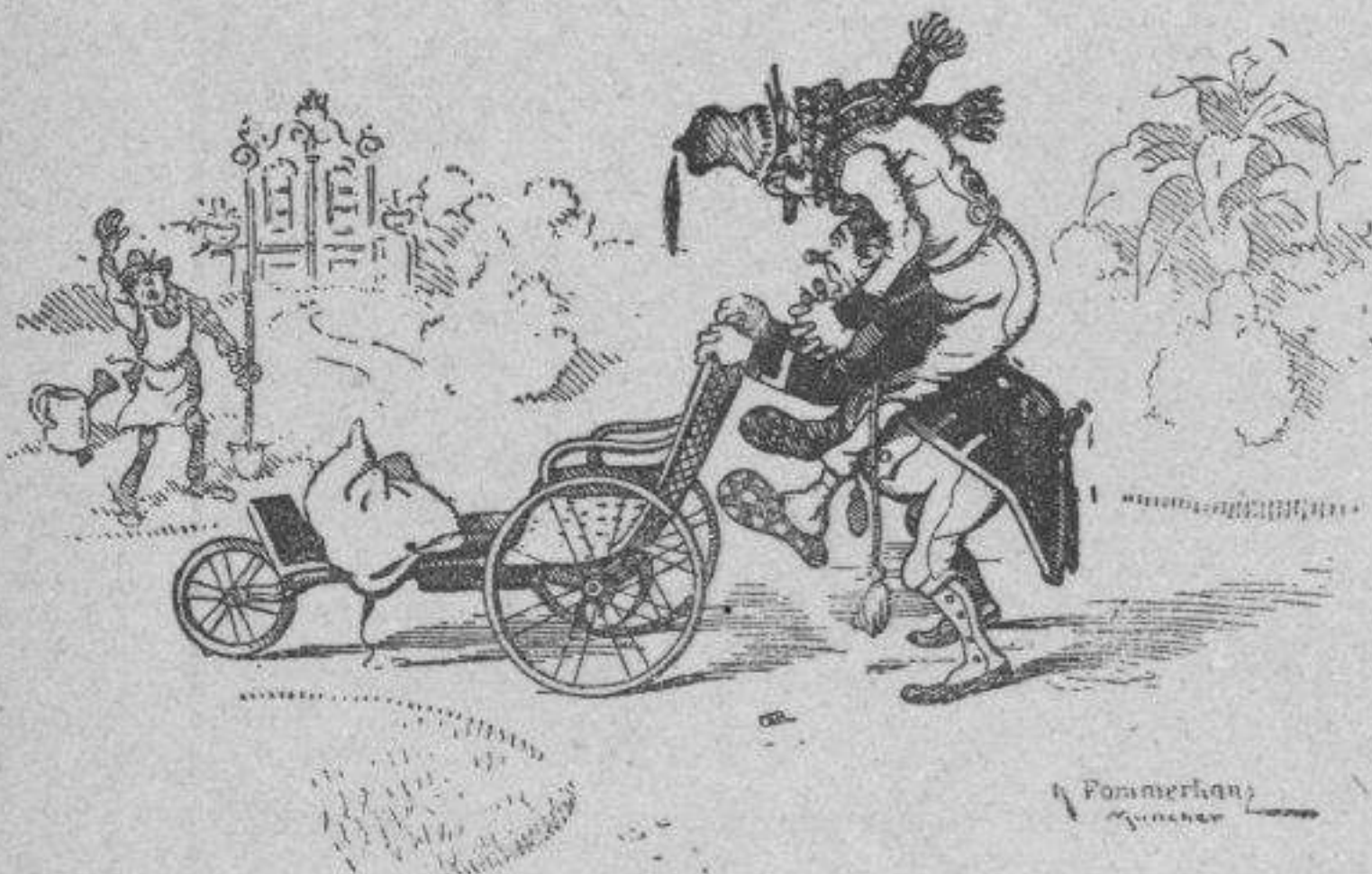

Es molt pesat haver de passejar an aquest vell tot el dia, amb aquesta calor que fa, perquè...

... a un li ve són i...

... ¡tururut!

BONS MOTS

CURIOSITAT INFANTÍVOLA

— Digues, papà: — diu en Manelet — què es la Rhodesia, de que avui ens han parlat a estudi?

— Una regió de l'Àfrica.

— I per què s'anomena aixís?

— Perquè la va colonitzar un gran senyor que's deia Cecil Rhodes.

En Manelet reflexiona un moment pera concentrar les seves idees, i després diu triomfalment:

— Llavors, papà, aixís com aquest Rhodes va fer la Rhodesia, Carles Magne devia donar nom a la... magnesia, veritat?

* * *

A LA PELLETERIA

— Que tenen pells roges?

— No, senyora; no més tenim un negrito que serveix pera obrir i tancar la porta.

* * *

PER TELEFON

— Diu que no'm coneix?

— No, senyor.

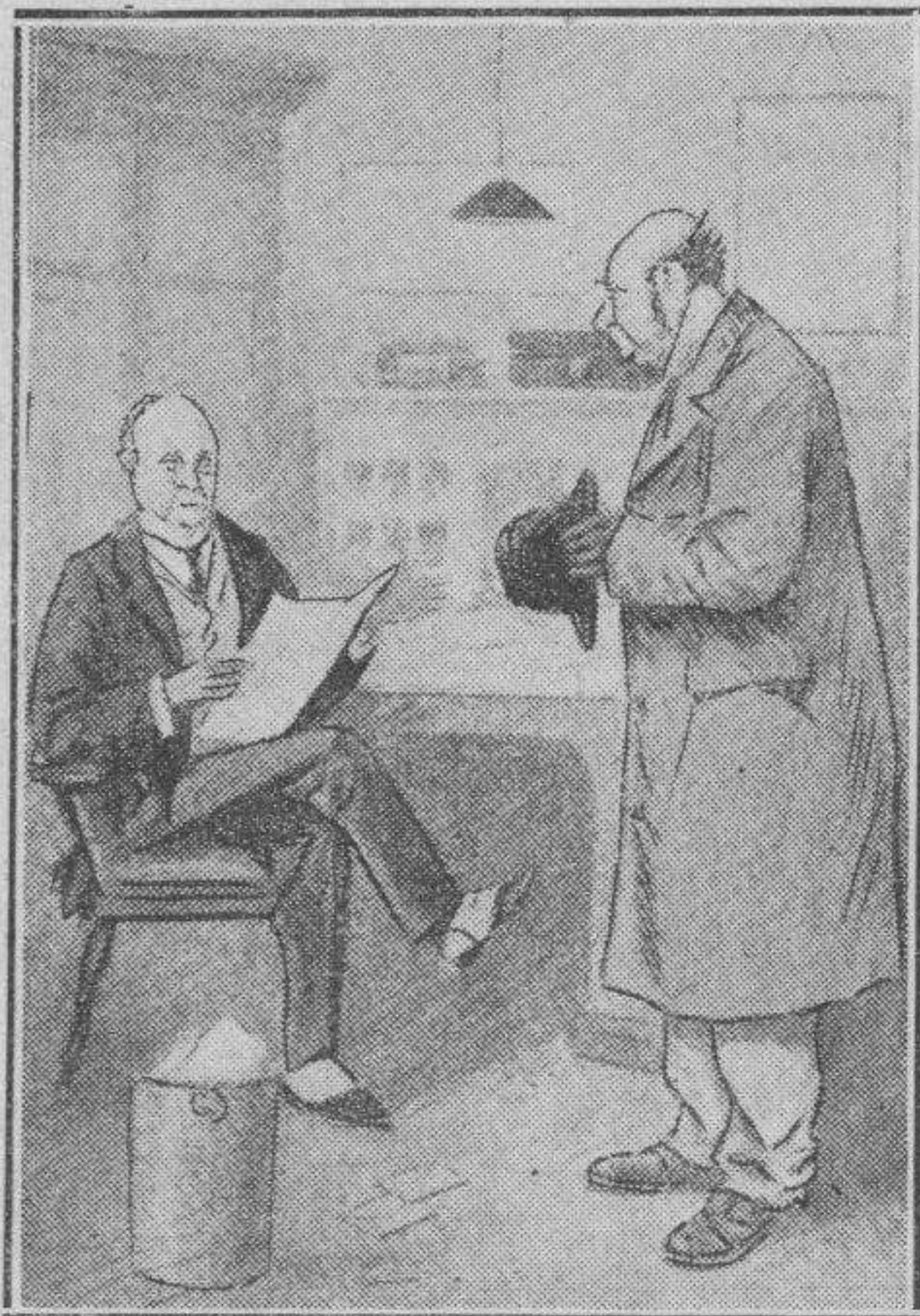
— Be, no té res d'extrany; com que m'he tret el bigoti...

* * *

A LA PORTA D'UN TEATRE

L'autor. — Perdona, noi, però no estic per res; aquests dies d'estrena són horribles.

L'amic. — No me'n parlis; avui estreno aquestes botines, i'm dono a tots els dimonis del mal que'm fan.

El director. — Ha fet ja la seva informació?

El redactor. — Sí, senyor: aquí hi ha no més que la veritat de lo succeït; lo demés ja ho afegirà vostè.

(Del *Punch*, de Londres)

EN UNA REUNIÓ

— Com s'ha adormit aquell senyor!

— Es clar, com que quan parla s'escolta tant...

* * *

EXAMEN DE BOTANICA

— A veure: quina mena d'herba es aquesta?

— No la conec.

— Vostè no coneix l'aufals? Doncs digui que es un ruc.

— No, senyor, no, al revés: si jo fos un ruc ja l'hauria endevinada desseguida no més que amb l'olor.

* * *

EL BON GENDRE

Ella (tocant el piano). — T'agrada aquest troç de música?

Ell. — Sí, però en qüestió de música mai he disfrutat tant com sentint cantar les absoltes a l'enterro de ta mare.

* * *

COSES DEN LLUÉ

En Llué, per raons d'economia, viatja en tercera amb la seva nombrosa família.

El fill petit juga amb els bitllets, i el seu pare li diu:

— Guarda això, noi. No hi ha necessitat que enteris a tots els que van al cotxe que viatgem de tercera.

* * *

— Veus? Aquell metge que passa per l'altra acera'm va salvar una criatura.

— Ja'n té posat, d'home de talent.

— Oh, es que me la va salvar... de que l'agafés un tramvia.

* * *

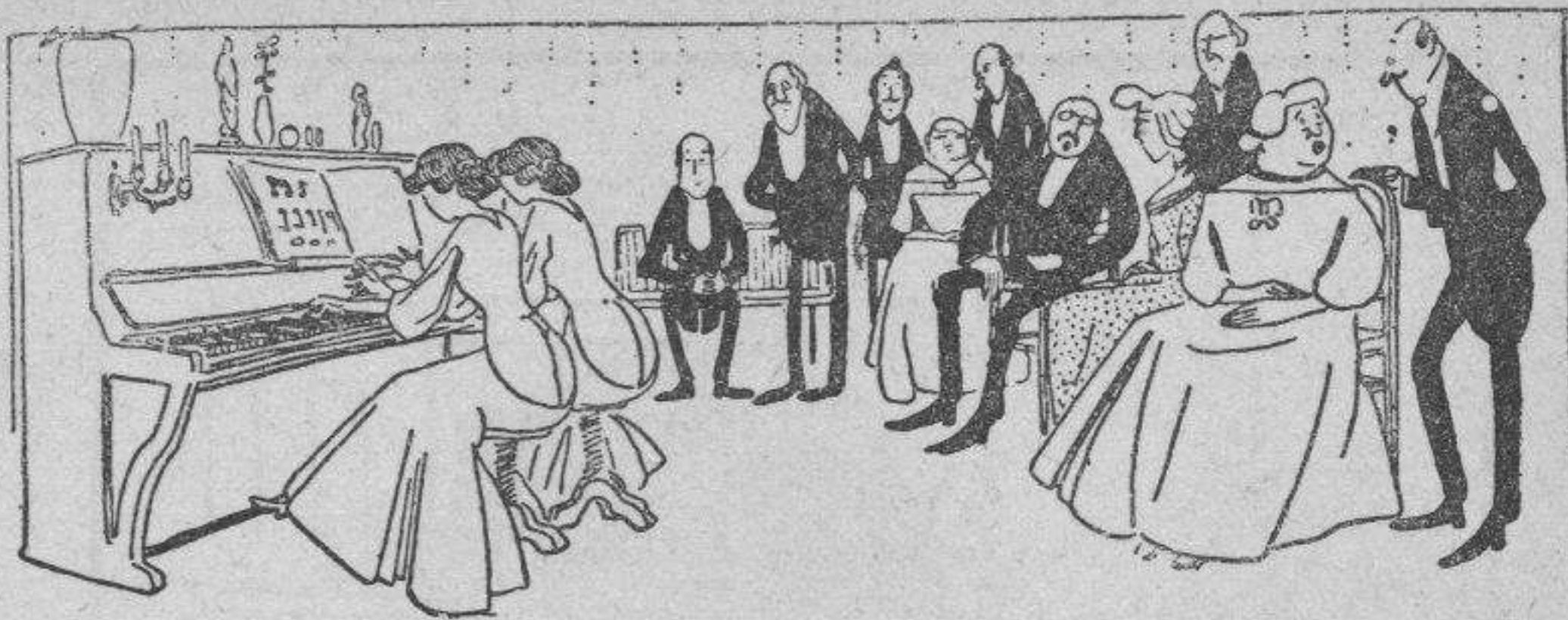
ENTRE AMICS

— Te participo que'm caso amb una noia rica, maca i òrfana.

— Te felicito coralment.

— Orfana de pare, no més.

— Ah, sí?... Doncs retiro la felicitació.

— I no sent res, vostè, quan les meves nenes toquen el piano

— Ai, sí, senyora. Sento lo que deuen patir els pobres veïns.

(De *El Hogar y la Moda*, de Barcelona)

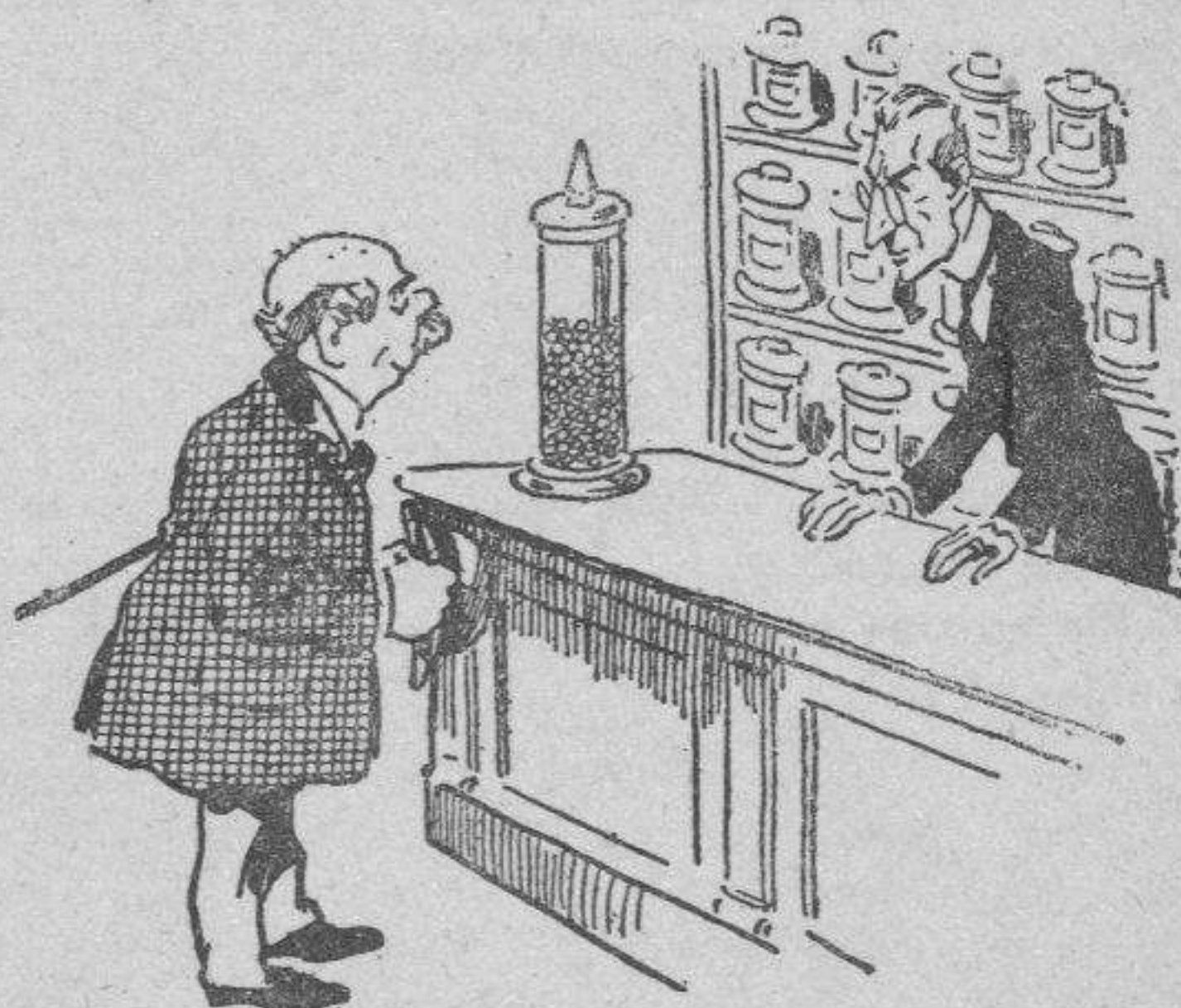
DIGNIDAD PROFESIONAL

— Una gracia de caritat per l'amor de Deu.

— Aquí té vint cèntims. Però no se'ls gastis en vi.

— Escolti, senyor: jo, dels meus diners, ne faig lo que'm dona la gana.

(De *Caras y Caretas*, de Buenos Aires)

— Escolti, senyor apotecari: podria donar-me quelcom pera conservar el cabell, que m'està caient?

— Ja ho crec: li puc donar una capsula de cartró.

(De *Caras y Caretas*, de Buenos Aires)

LA VAGA DE DIPUTATS

En Navarro Reverter. — Carambal Si pogués vostè, senyor president, militaritzar els diputats, posar-los un braçal i fer-los obligatoris l'assistència a la Cambra...

(De *España Nueva*, de Madrid)

Un agent de policia d'un poblet va enviar a l'alcalde del mateix el següent parte:

« A la carretera del poble s'ha trobat el cadavre d'un home esquarterat. Presenta el cap, els braços i les cames tallades. S'ignoren les causes del suïcidi. »

EN UN CAFÈ

— He demanat vi i aigua, moço, i vostè no més m'ha portat vi. I l'aigua?

— Els nostres parroquians, generalment, ja troben prou aigua al vi.

— Dongui-m una cinta d'amidar.
— De quant?
— M'han dit que d'un metre. Però aveiam si me'l donarà ben amidat, al menys.

EL REMEI A MÁ

El metge. — No podrà anar al despatx en un parell de dies, perquè li convé suar.

El pacient. — Oh, essent aixís, hi aniré, perquè tinc un principal que... cregui-m que'm fa suar de valent.

* * *

EN EL CASINO

— I doncs, doctor? què fem de bo per aquí?

— Miri, jugant un xic per matar l'estona.

— Sempre està exercint, vostè!

* * *

A CASA DEL METGE

— Senyor doctor, vinc a donar-li les gràcies pels seus bons serveis i al mateix temps a demanar-li...

— El compte dels meus honoraris? Aquí el té.

— Dues mil pessetes! — exclama el client. — Francament, no'm creia que hagués arribat a estar tant mal.

* * *

UN PRETENDENT TÍMID

— Soc incapaç de dir-li el que sento per vostè, Matilda.

— Oh, no hi fa res; mentres sigui capaç de dir-ho al papà, me dono per satisfeta.

* * *

ENTRE AMIGUES

A una senyora que ha complert quaranta cinc anys li pregunta una amiga:

— Per què no vas al teatre escotada, com abans?

— Perquè he comprès que ha arribat l'hora de tirar un vel sobre'l passat.

* * *

RAÓ PODEROSA

— Ah, Matilda! Ditxosos ulls els que't poden veure! Ets feliça, amb el teu matrimoni?

— Felicíssima.

— Tens fills?

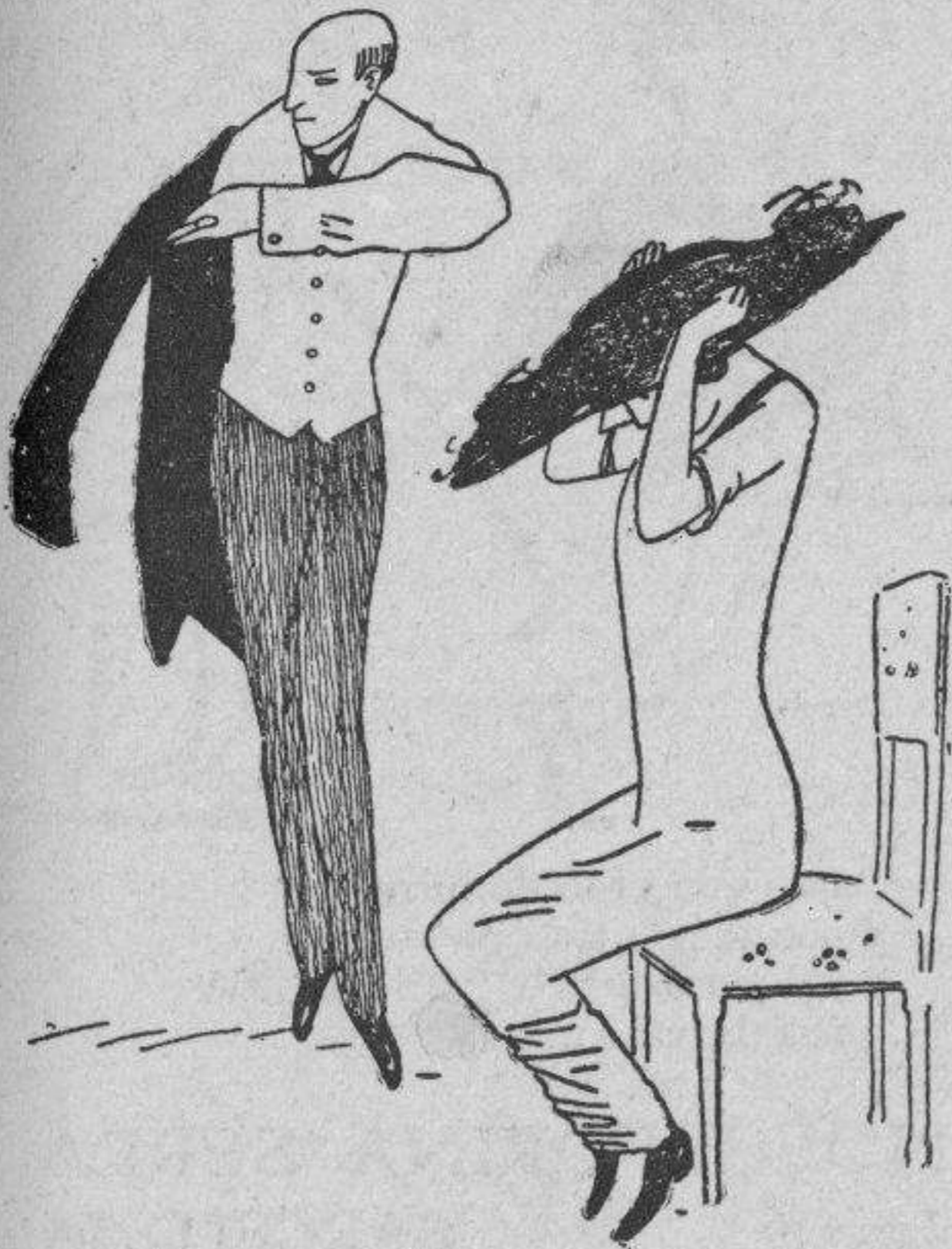
— No.

— I això?

— La casa ont vivim es tant justa que la canalla no'ns hi cabria.

ELS PRÍncePS DE L'HUMOR. — Bruno (Italia)

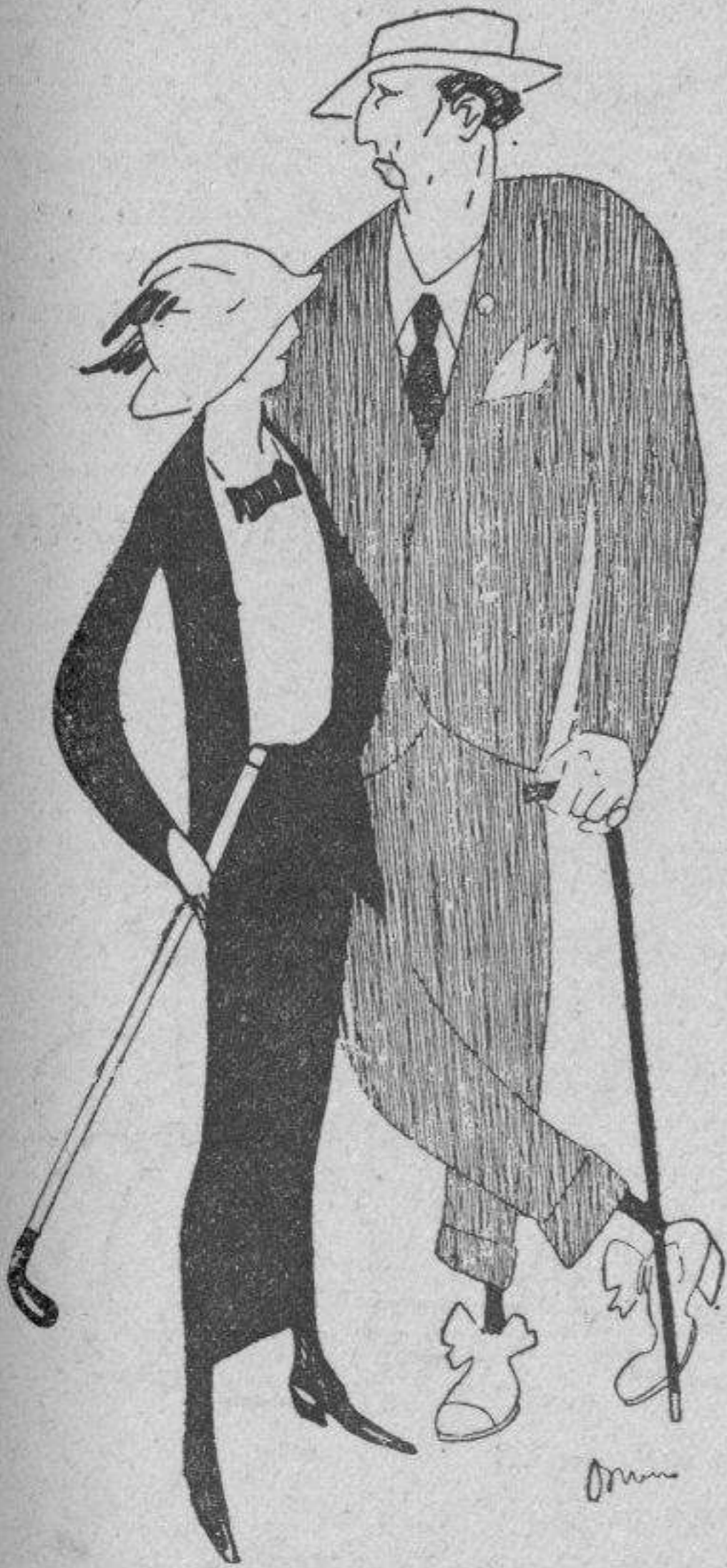
— I per què't fa tanta por l'anar a la guerra?

— No'm fa por l'anar-hi, sinó'l no tornar-ne.

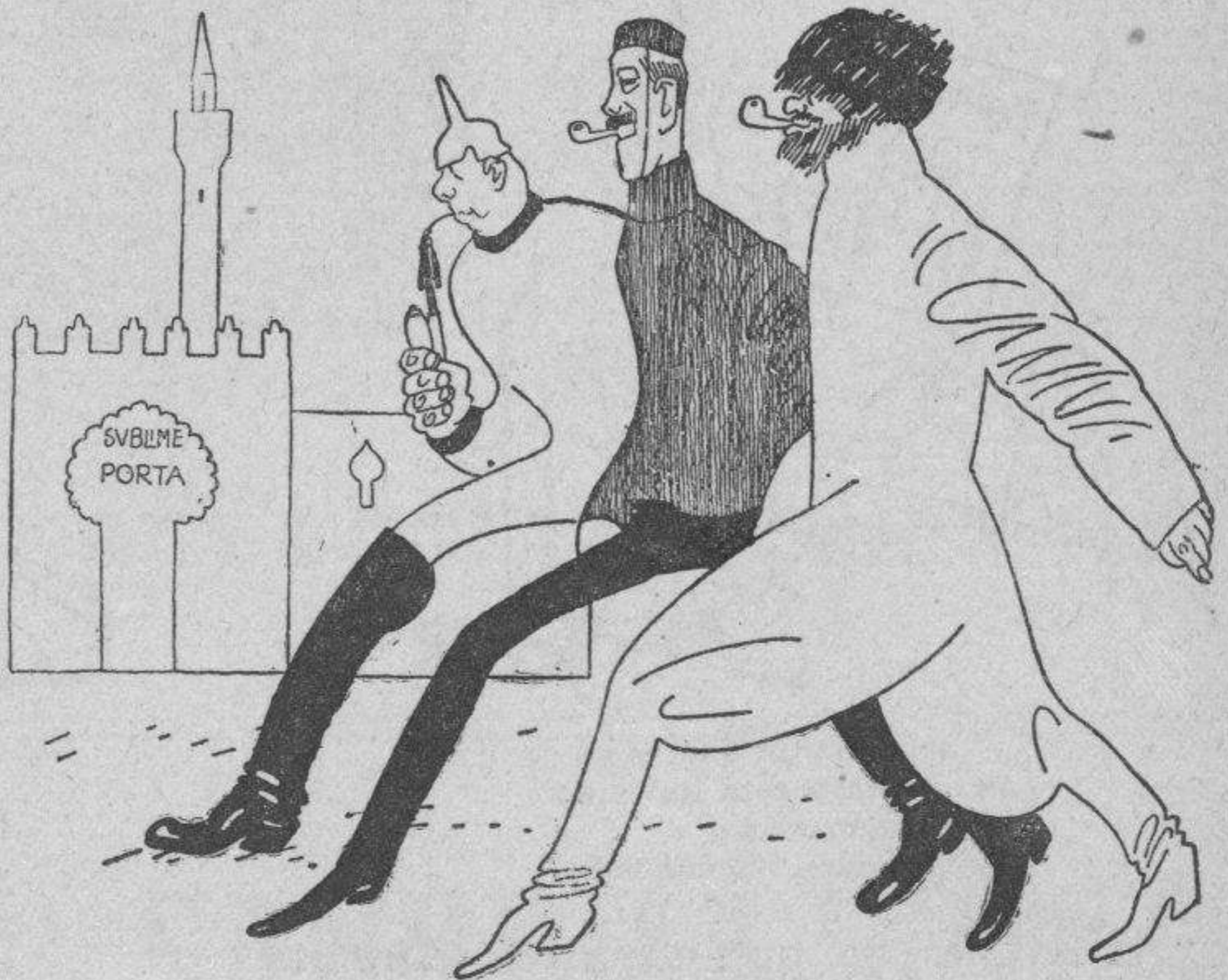
— Jo a la seva edat anava tota vestida de blanc.

— Tota vestida de blanc, fins als cabells?

— Dèu esser molt difícil, això de pintar quadros.

— No. Lo difícil es vendre-ls

— Desenganyar-se, el pas més difícil sempre es el de la porta.

Enfermo estuvo años mil
y sin poder casi andar.
Pero montó en bicicleta
y así se pudo curar.

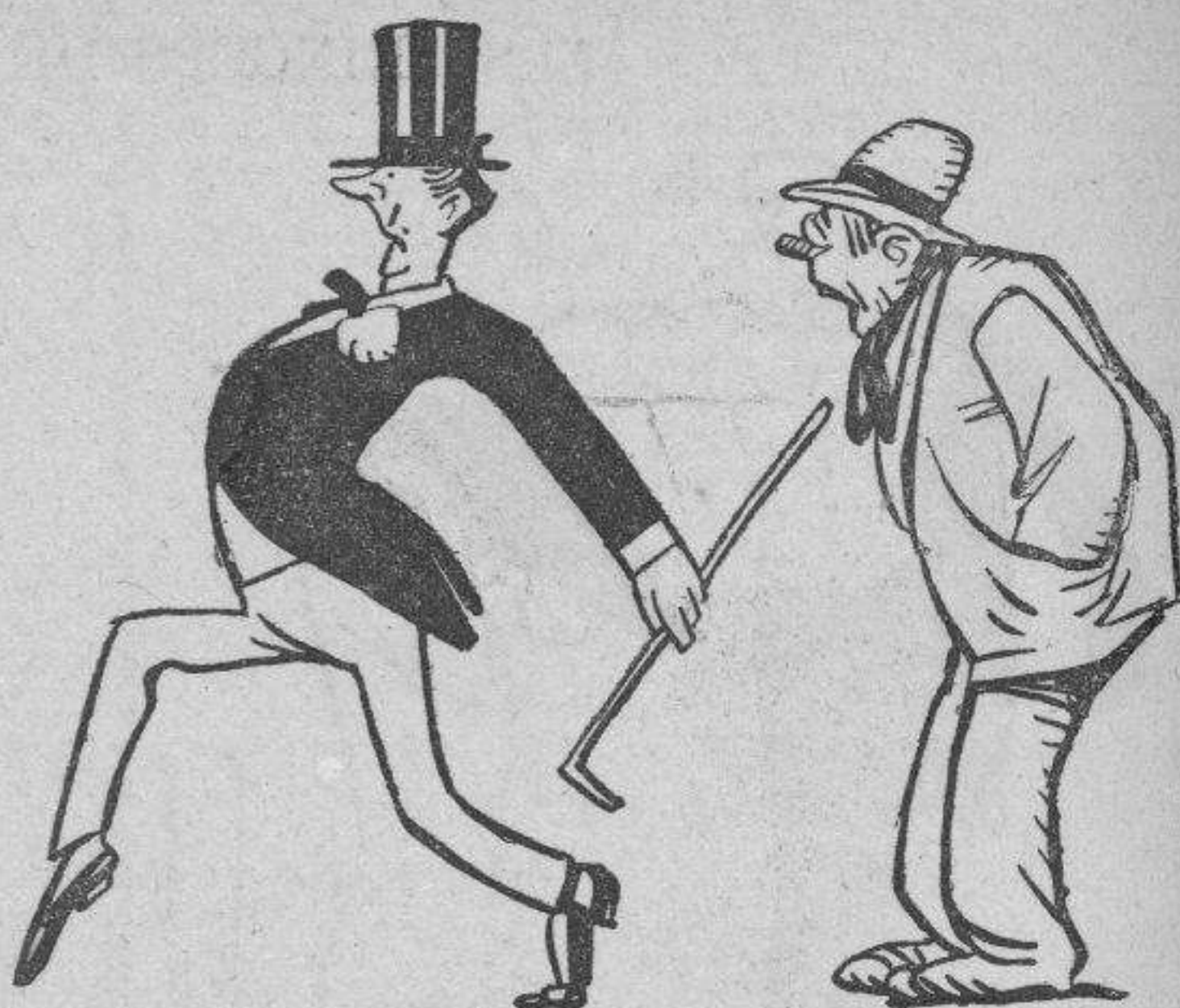
Al verle tan sandunguero
y con aire tan marcial
exclama: « La máquina marca SVELTE
es quien me ha quitado el mal. »

VALLET Y FIOL, S. en C.
Caspe, 40 ✕ ✕ ✕ **BARCELONA**

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“AFRICA” se publica mensualmente
REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN
Pasaje Mercader, 4 : : **BARCELONA**

Pasea con gran donaire
y con elegancia que aterra,
y es que usa **ENOFOSFORINA**
que fabrica Anton Serra.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 9 **BARCELONA**

MONDIAL HUMOR

Número corrent. . . . . 10 cèntims
Números atrassats. . . . . 20 »

SUSCRIPCIÓ

Espanya . . . . . 6 pessetes any
Extranger . . . . . 8 francs »

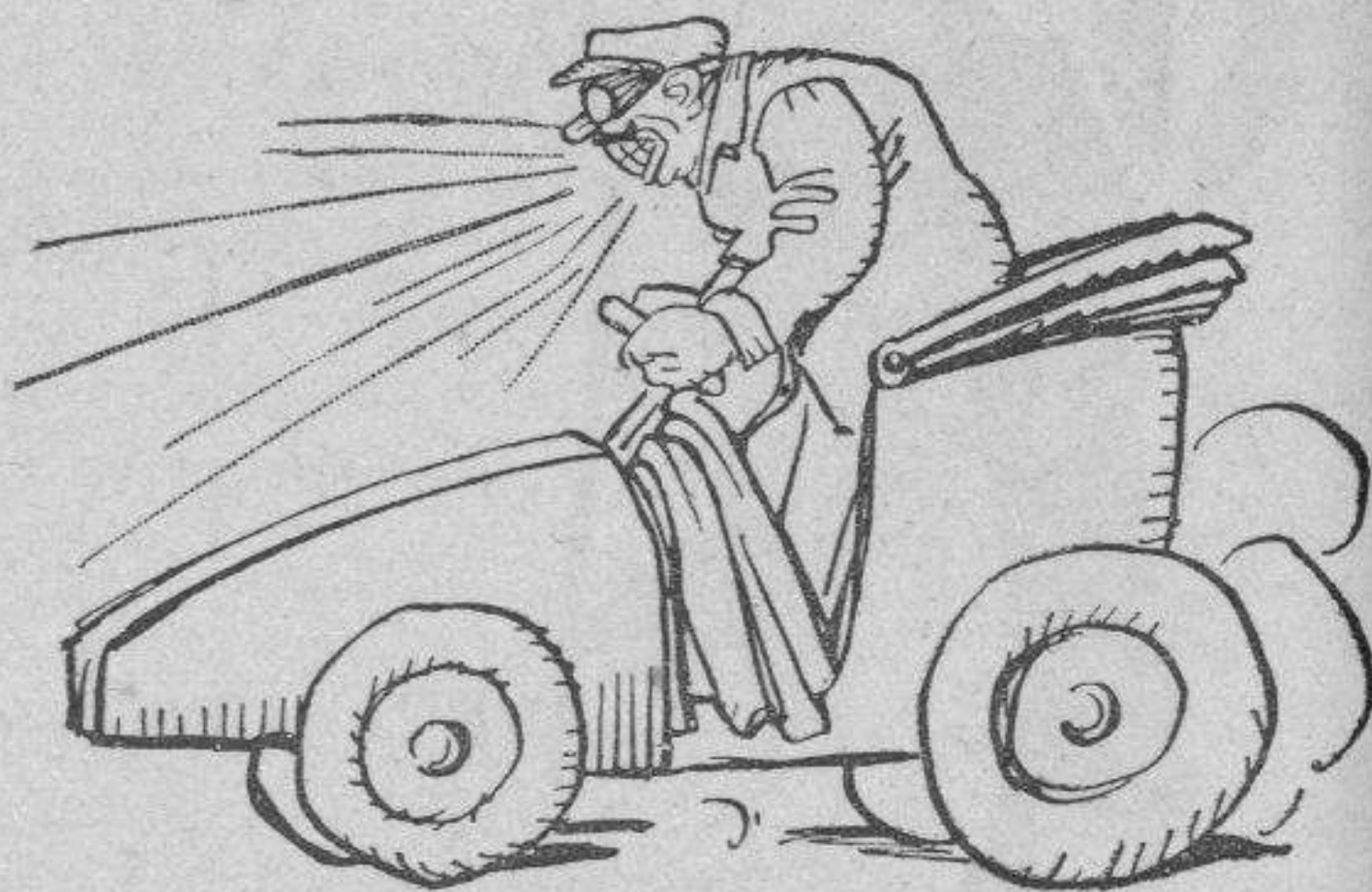
Pagat per anualitats anticipades

Corresponsal a Valencia : Vicents Pastor : Victoria, 11, pral.

***

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Mallorca, 192 :: BARCELONA

El viaja en automóvil
y no necesita farol.
Pues se lava los dientes con **HIGEA**
y le brillan mucho más que el sol.

BOCA SANA Y DIENTES BLANCOS

Ja ha sortit!!!

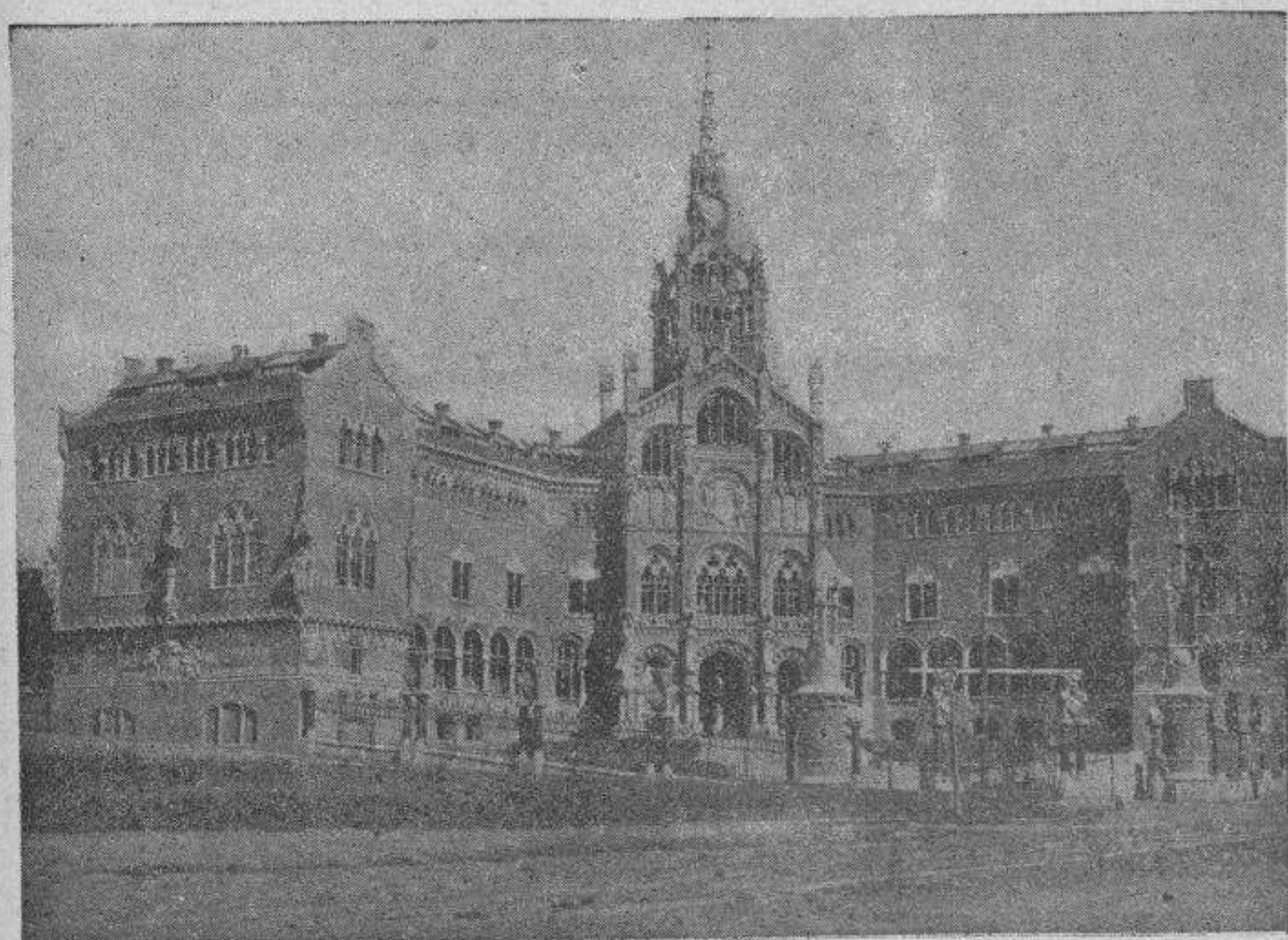

BARCELONA (POCKET-BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca
amb 50 vistes de la ciutat, del
mateix tamany de l'adjunta

✕ mostra ✕

Preu : UNA PESSETA

De venda a totes les
== llibrerías ==

Editors :
**BAGUÑA
I CORNET**

Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfono 7452

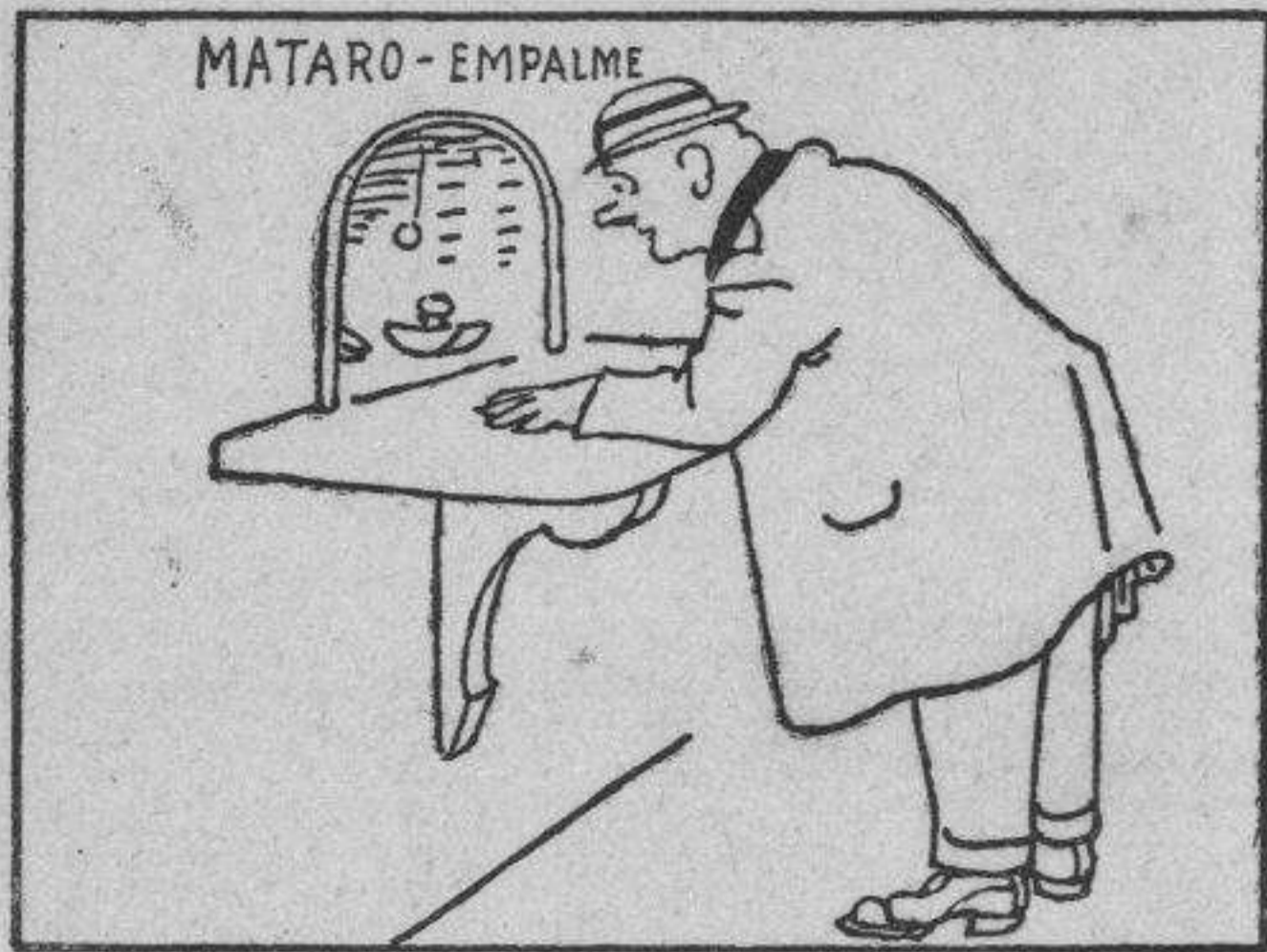
Les mellors
bicicletes?

SANROMÁ

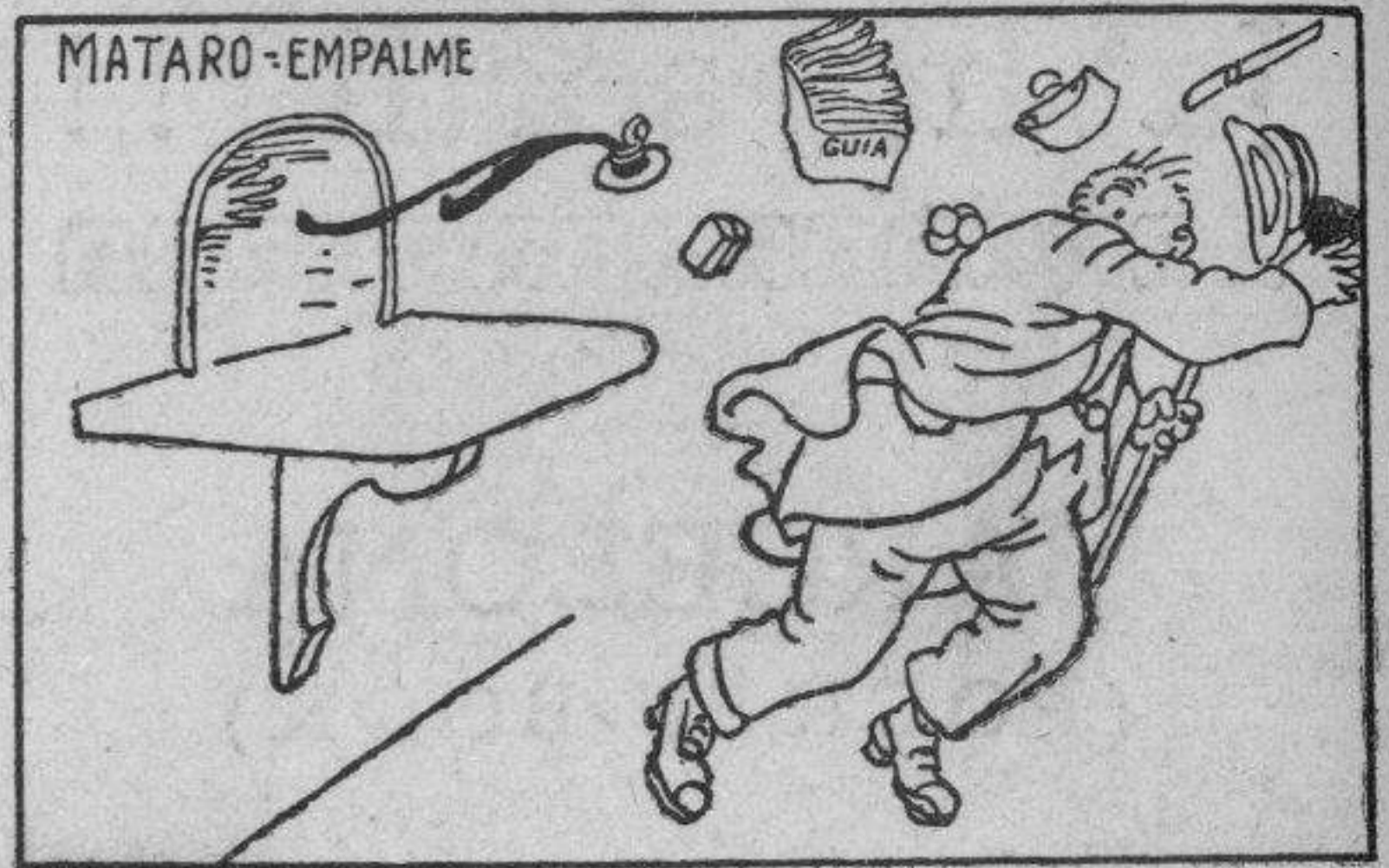
Balmes, 62
BARCELONA

PER SEGUIR MALS CONSELLS

— Faci el favor de donar-me una copeta d'«Anís del Tigre».

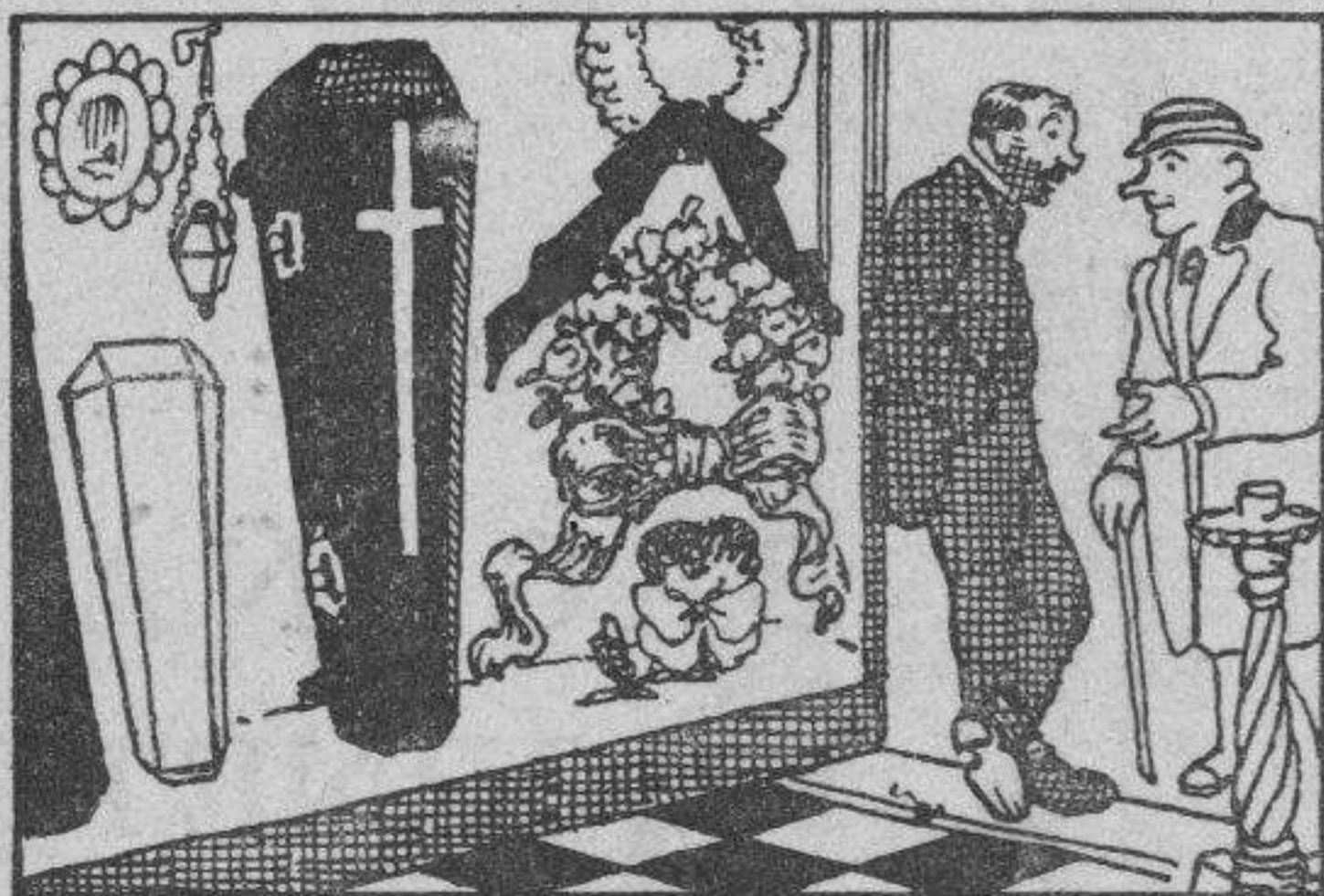
— I aral! Si es boig que'l tanquin!

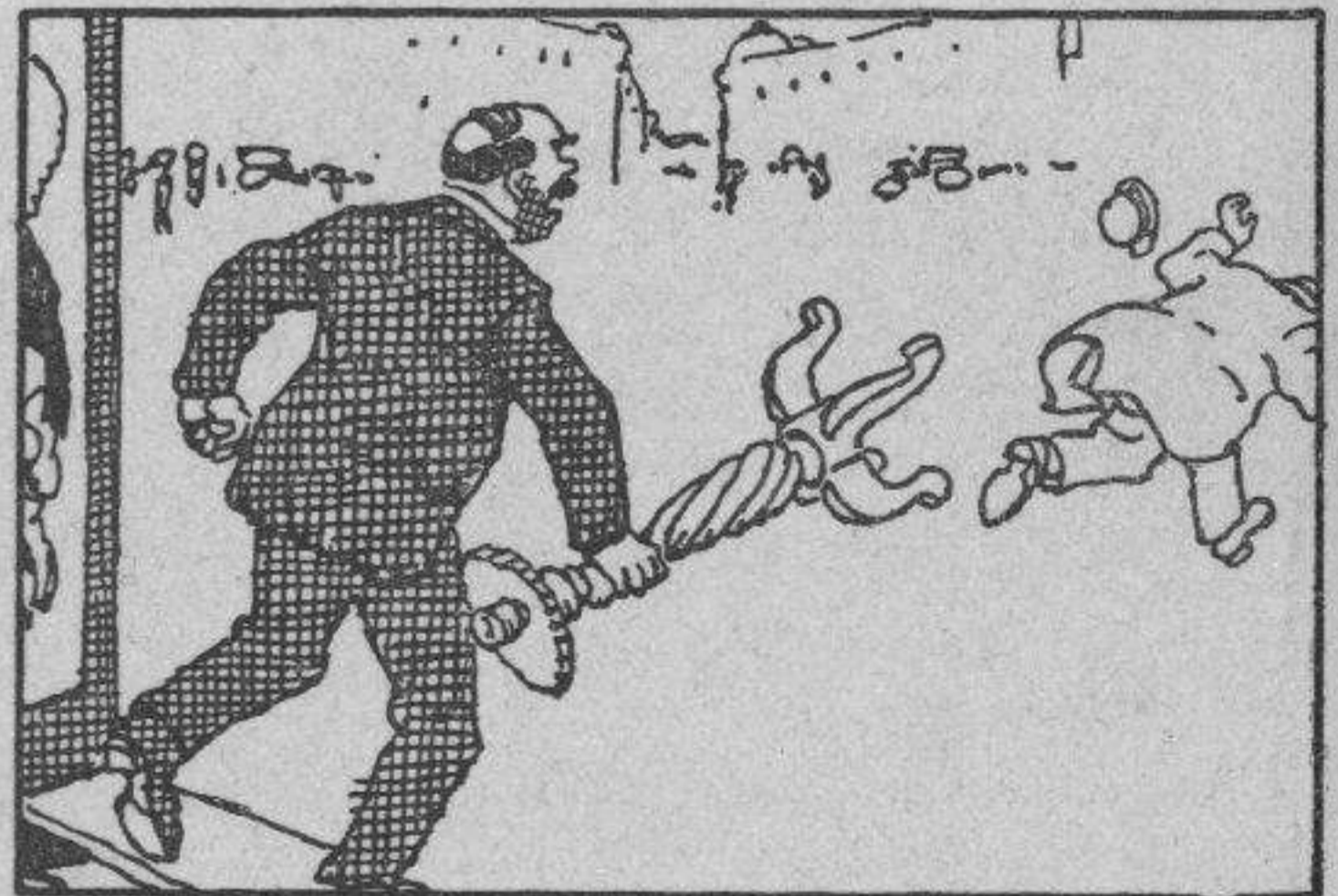
— Dongui-m una copa d'Anís del Tigre, si es servida.

— Arri, fòra d'aquí! Perquè la voleu, si ja'n deveu portar una de més?

— Faría el favor de donar-me una copa d'Anís del Tigre?

— A una funeraria ve amb xistes fúnebres? A veure si li trenco el candellero per les costelles!

A tot arreu li passa igual.

— Però, senyor! no diu l'anunci pidase en todas partes?

MONDIAL HUMOR